

27 kwietnia 1927 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY F23h 17/12

Nr 5535.

Kl. 24 f 4.

Hugo Ernst Schoene
(Kiel, Niemcy).

Rusztowina.

Zgłoszono 27 stycznia 1925 r.

Udzielono 7 sierpnia 1926 r.

Pierwszeństwo: 2 września 1924 r. dla zastrz. 1; 1 grudnia 1924 r. dla zastrz. 3, 5, 6, 7, 8 (Niemcy).

Wynalazek odnosi się do rusztowiny, składającej się z dwóch części: części paleniskowej i płytowatej części dźwigającej, dzięki czemu uzyskuje się możliwość wymiany części najbardziej wystawionych na działanie ciepła i ulegających zniszczeniu. Korzyść techniczna polega na tem, że podział rusztowiny umożliwia rozmaite ruchy części paleniskowej w stosunku do płytowatego dźwigara. Palenisko uzyskuje najwydatniejsze działanie ciepła, a jego wydłużenie wskutek ciepła staje się największe, płytowaty dźwigar zaś styka się tylko nieznacznie z ciepłem wypromieniowanym przez paliwo, ponadto ochładza się doprowadzonym prądem powietrza, tak że wydłużenie wskutek ciepła jest tutaj minimalne.

Podział posiada dalej tę zaletę, że części rusztowiny mogą być sporządzone z różnych materiałów i że, np. na część paleniskową można użyć odlewu szarego, a na płyty dźwigające—stali siemens-martinowskiej.

Rysunek przedstawia przykłady wykonania tego wynalazku:

fig. 1 przedstawia widok z przodu części rusztowiny,

fig. 2 — przekrój fig. 1 wzdłuż linii A — B.

fig. 3—widok z boku części rusztu płaskiego z nasadzonemi głowami,

fig. 4—przekrój fig. 3 wzdłuż C—D,

fig. 5—widok z góry części rusztu z wiełu rusztowinami,

fig. 6—8 — różne styki rusztowin.

W przykładzie wykonania, przedstawionym na fig. 1, palenisko z teóvkowych części odlewu szarego *a*, do których środka są przymocowane płyty dźwigające *b* zapomocą sworzni śrubowych *c*. Rurki *d* służą jako rozpórki, oznaczające odstęp między częściami paleniska. W płytach *b* można jeszcze umieścić w wiadomy sposób otwory *e*. Sworznie śrubowe *c* przechodzą przez wycięcie *f* płyt *b*, wskutek czego wydłużenie paleniska nie zależy od równoczesnego wydłużenia płyt dźwigających lecz obie części niezależne od siebie mogą ulec rozciąganiu wzdłuż.

Na fig. 2 uwidoczniiony jest ruszt dwuczęściowy; w ten sam sposób jednak można zestawzić dowolną ilość wieloczęściowych całości. Jeżeli palenisko ma być połączone tylko z należącymi do niego płytami, wówczas łączy się tylko teówkę paleniska zapomocą śrub z płytami dźwigającymi. Zamiast śrub można oczywiście użyć nitów.

W wykonaniu według fig. 3 i 4 cała górna część rusztu jest utworzona z części paleniskowych *g*, oddzielonych od siebie szczelinami o określonej szerokości. Występy *h* określają odpowiednie odległości między znajdującymi obok siebie częściami paleniskowymi.

Przy większej ilości części paleniskowych umieszczonych jedno za drugim, oddzielonych od siebie szczeliną, można zastosować jedną płytę dźwigającą, która się rozciąga na całą długość rusztu.

W częściach paleniskowych *g* osadzone są płytowate rusztowiny *i* wykonane z zupełnie płaskiego materiału, które służą jako dźwigary. Połączenie między częścią paleniskową *g* i dźwigarem *i* dokonywuje się zapomocą występu *k* umieszczonego mniej więcej w środku części paleniskowej i umożliwiającego połączenie części paleniskowej z dźwigarem zapomocą śrub albo nitów. Wskutek tego, że to sztywne miejsce połączenia znajduje się mniej wię-

cej w środku, ewentualnie nie na końcach, końce części paleniskowej pozostają wolne i mogą się dowolnie rozciągać. Wydłużenie części paleniskowej nie zależy zupełnie od wydłużenia dźwigara, wskutek czego nie mogą powstać wzajemne przesunięcia i przerzucenia.

W celu uzyskania możności przesunięcia wolnych końców części paleniskowej, między stykami znajduje się szczelina *l*. Ponieważ taka szczelina ciągła może być niewygodna przy grzebaniu, przeto w urządzeniu na fig. 5 przewidziano przesunięcie styków, wskutek czego nie tworzą one linii prostej.

Umocowanie części paleniskowej i rusztowiny może także służyć do równoczesnego połączenia ze sobą większej ilości rusztowin; można także przedsięwziąć połączenie każdej części oddzielnie.

W wykonaniu według fig. 6 styki, ewentualnie szczeliny poprzeczne pomiędzy częściami paleniskowymi, biegną nie prostopadle do nich, lecz ukośnie. Przesunięcie zatem nie jest już konieczne, ponieważ wskutek tej krzywej formy niema już bezpośrednio przechodzącej szczeliny.

W wykonaniu według fig. 7 przedstawiono styk w postaci linii łamanej. Jeden koniec części paleniskowej jest zaostrożony, koniec zaś przylegającego pasma jest odpowiednio kątowno wycięty.

W wykonaniu według fig. 8 styki ukształtowane są wypukło, ewentualnie wklęsło, mniej lub więcej kolisto, dzięki czemu również unika się bezpośrednio przebiegającej szczeliny.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Rusztowina, znamienna tem, że płytowaty dźwigar jest połączony, z możnością wymiany, z szerszą częścią paleniskową zapomocą śrub lub nitów.

2. Rusztowina według zastrz. 1, zna-

mienna tem, że część paleniskowa i płyty dźwigar połączone są ze sobą w ten sposób, iż szczelina podłużna pozwala obu częściom na przesunięcie wzajemne.

3. Rusztowina według zastrz. 1, znamiona tem, że część paleniskowa z końcami wychodzącymi swobodnie na obie strony spoczywa na dźwigarze rusztowym.

4. Rusztowina według zastrz. 1 — 3, znamiona tem, że tylko jeden płytowy dźwigar służy dla większej ilości leżących za sobą części paleniskowych.

5. Rusztowina według zastrz. 1 — 4, znamiona tem, że część paleniskowa podzielona jest na większą ilość części, z których każda jest połączona sztywnie w

środku, albo prawie w środku, z dźwigarem rusztowiny.

6. Rusztowina według zastrz. 3 — 5, znamiona tem, że styki wolnych końców są wzajemnie przestawione.

7. Rusztowina według zastrz. 6, znamiona tem, że styki wolnych końców biegną linią łamaną lub zakrzywioną.

8. Rusztowina według zastrz. 6, znamiona tem, że styki wolnych końców ograniczone są linjami, skośnemi do krawędzi dźwigara.

H u g o E r n s t S c h o e n e.

Zastępca: A. Bolland,
rzecznik patentowy.

